Moj prijatelj Josip spada u one samozatajne građane Hrvatske koji su je gradili ali nisu o tome javno pričali. Jura je „ljubio bliženjega svoga kao samoga sebe" što mu je osiguralo ugled; među nama, starom zagrebačkom škvadrom, bio je jedinica za mir, ljubav, pomoć.....

Nakon dugog vremena nazvao sam svog pajdaša Juru vjerujući da će Jura kao mnogo puta naći vremena da porazgovara uz dodatak: „bumo ono nešto fino". Nije mi se odmah javio što je izazvalo moju zabrinutost da se nije kaj dogodilo.

Na sreću za nekoliko minuta Jura je sukladno purgerskom običaju nazvao i prešao u napad:

„Kaj me zoveš u radno vreme; imam konzultacije?"

Mirno sam odgovorio, jer je to najučinkovitiji način kad razgovarate s Jurom:

„Štel sam te videti? Treba mi konzultacija u svezi vrlo važnog problema. Oprosti ako nemaš varemena bumo su drugi put čuli!"

Jura mi ko iz topa odgovori:

„Kaj pričaš! Bumo se našli „tam iza vugla, samo da nečuje moja Kobra. Kužiš? Nek bude u 6, ak ti odgovara."

„Dogovoreno" kliknem ja i prekinem vezu.

Nasmijao sam se. Svi, koji nisu poznavali moga prijatelja Juru mislili su da je Kobra naziv za opasnu osobu. Varaju se. Kobra je bila najbolji komad i nitko joj se nije usudio približiti. Kak je bilo tada tak je i sad.

Došao sam u petnaest do šest kak se pristoji i kakav je purgerski običaj. Jura je već raspravljao sa starim pajdašima o bitnim pitanjima budućnosti Hrvatske. Nitko ga nije prekidao jer to, kao što su svi znali, ne bi dobro završilo.

Ugledavši me, Jura ko iz topa ispali:

„Bok ekonomista kaj ste nam novoga spremili?"

Prihvativši njegovu „igru" odgovorim:

„Jura, bavimo se problemima inflacije; kaj ne čitaš novine?"

„Jasno da čitam novine i vaše bedastoće" odgovori autoritativno moj prijatelj Jura. „Samo znaš", nastavi Jura, „mislim da vi ekonomisti ne kužite problem".

Da smirim tenzije odgovorim: „vjerojatno smo malo nerazumljivi, ipak problem je ozbiljan i

struka ga mora ozbiljno razmotriti".

Jura me prekine „kaj ozbiljno, priča za malu djecu. Inflacija je samo temperatura koju ispoljava oboljena osoba. Stari moj to nije bolest. Bolest tek treba utvrditi. Vi ekonomisti od temperature radite bolest a da niste uspostavili dijagnozu. To je priča koju vi ne kužite". Društo je aplaudiralo, jer osim moje malenkosti nije bilo profesionalnih ekonomista.

Vidjevši da je moj prijatelj Jura konzumirao „bumo ono nešto fino" osjetio sam potrebu i odmah pozvao konobaricu da škvadri odnese rundu „bumo ono nešto fino".

Konobarica, gospođa Štefica inventar naše proslavljene i nadaleko poznate birtije, me upita:

„Gospon Guste kaj možeju duple travarice?, znate bole me noge pa da ne donosim dvaput, a znam da bute ponovo naručili."

Jasno da sam dvostruku argumentaciju objeručke prihvatio i, što je bilo razumljivo, očekivao promjenu u ocjeni ekonomista.

Pogrešio sam. To sam odmah shvatio kad je moj prijatelj Jura jasno rekao „mitologija u ozbiljnim i demokratskim, znanstveno utemeljenim raspravama moj Guste ne pale i točka". I nastavio „ovo ne znači da tvoj poklon nećemo sa zadovoljstvom prihvatiti. Što više očekuje se da ćeš kada te poučimo celu priču ponoviti".

Jura, moj prijatelj dosljedan sebi, nastavio je objašnjavati sad većoj grupi nego što sam je zatekao. Ipak, dobiti besplatno „bumo ono nešto fino" nije mala stvar.

Čujmo moga prijatelja Juru:

„Kužiš? Dobiješ temperaturu 37 stupnjeva, nikom ne buš rekel, kaj ne? Ako temperatura potraje desetak dana buš rekel ženi da ti nekaj nije dobro. Tak sam ja rekel mojoj Kobri: čuj ženo nekaj mi nije dobro! Dečki, znate Kobru, odmah je zvala doktora. I onda sam se dečki nahodal tak puno da je temperatura otišla sama od sebe. Kaj to znači? To znači da nisam bil baš tako jako bolestan.

Kaj bi se dogodilo da sam imal temperaturu 38 ili, ne daj Bože, 39,5? Mam bi si zel aspirin da smanjim temperaturu. Kak znate, ipak Jura kuži stvari.

Sad vas pitam: Kaj bi bilo da temperatura nije spala? Je. Točno. Otišel bi doktoru. Ko zna kaj se v meni zbiva. I kaj bi učinil doktor? Jasno, posal bi me na pretrage. Izgubil bi mesec dana ali bi znal kaj mi je.

I tako, moji dečki, (usred rečenice uzvikne ko je naručio „ono nešto fino" pa nastavio) ak prođe od sebe to vam je kak ovi ekonomisti kažeju rešilo tržište. Kad je nekaj opako tad čekamo gospona doktora da reši stvar. Znači nekaj malega bu rešilo tržište, pak velikega bu rešil čovek.

Gustek moraš znati to je vaš posel, a ne da pričate kaj ni same ne razmete. Kužiš, stari moj!

Ak je nekaj jako hudo bute tražili više doktorov da vam kažeju kaj zaprav je. Niste ludi da verujete jednom doktoru. Kaj znate! Više glava bu bolje znalo nek jena, kaj ne?

I sada, vi ekonomisti, pričate kak je inflacija velka bolest. Dečki, oni ne kuže da je to simptom. Inflacija nije došla danas niti bu prešla. Vi ekonomisti ste je stvarali pa je sad i rešite. Kaj mislite da ovak velki porezi na pljuge, „bumo ono nešto fino", benzin, auteke i tak dalše ne stvaraju inflaciju. Bedasti ste ak tak mislite. Dečki to je jako složen problem i primite se posla."

Zazvoni mobitel; po licu Jure se je vidjelo da je na drugoj strani Kobra. Više nema rasprave. Izvukla me je Kobra iz bezizlazne situacije. Svevišnji ju je poslao, jer sam znao da sa Kobrom nema rasprave. Kad netko dela tak dobre pohane šnicle s njim se nije dobro svađati.

Ipak, na kraju, možda je moj prijatelj Jura u pravu. Moram razmisliti.

Bok dečki, kak bi rekel moj prijatelj Jura.